

עין משפט
נר מצודה
ח:

לם א מי מילא מהל
טומאת חת הלוי:
ב ב מי שם הלוי:
בא ב מי פיו מהל שנת
הי:
בב ד ה מי פיו מהל
עבדים [הלל] הלוי
קמא פסח פו טושים ירד קר
רמא סעף ט:
בג ו מי שם [ויסד] מהל
זכיה הלעוי קמא שם
טושים ס סעף ו [ורמ]
קר רמא סעף ד:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות רי"ד

חַד הַקּוֹנֶה שֶׁהָאֵל בִּטְרָא
 עָשָׂה בְּחִפְזוֹ וְשִׁלְמָה לָאֵל
 לְהַחֲזִיק אֶת רֹכֶשׁ עַמּוֹ
 שֶׁחֲבִיבֵי עַל מִנּוֹ אִפְלוּ
 שֶׁבֶט יִשְׂרָאֵל אָנוּ
 נִכְמָן וְהִיוּ אֲנוֹת וְשִׁטּוֹת
 וְיִצְאֵל עַל שִׁטּוֹ: מִשּׁוֹ
 שֶׁאֵין יִשְׂרָאֵל עֲלֵינוּ
 לִישֵׁב בִּי שֶׁאֵל מִחוּץ:
 מִשְׁכָּן יִשְׂרָאֵל
 חָכָא אָמַר לְכַנְעִי עֲשֵׂה
 עֲשֵׂה וְאַנִּי אֶדְרִיכָהּ לֵא
 שֶׁבֶט מִשְׁכָּן שִׁשְׁבִּי אֵלַי
 עַד שֶׁבֶט וְאַנִּי אֶדְרִיכֶם
 עֲשֵׂה וְיִצְאֵל בְּרִיחָהּ בְּקִסֵּס
 עֲשֵׂה יִשְׂרָאֵל מִבֶּטֶן
 עֵי שֶׁהָאֵל מִן הָאֵל
 שֶׁבֶט אֲנוֹת דְּחִית מִפִּי
 שֶׁבֶט דְּרִיכֶם אֲנוֹת מִפִּי
 שֶׁמִּסְחִים וְכֻנָּן בְּרִחָת אִמְלָה
 גַּם יִשְׂרָאֵל כְּבוֹדֵהּ
 עֲזָרָה לֵא אִמְרִיהָ לֵא
 שֶׁבֶט אֲנוֹת יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה
 אֵל מִשְׁכָּה אֵל דְּרִיכֵהּ
 עֲלֵמָה וְחִי שֶׁבֶט הָאֵל עֲלֵה
 שֶׁבֶט דְּרִיכֶם בִּי מֵילָה
 חֲדָרָה עֲזָרָה בְּרִחָתָה
 עֲקָה יִרְאִישְׁכִּי מִיִּסְחִים
 עֲלֵה מִכִּלֵּי שֶׁבֶט וְשִׁחְמֵהּ בִּי

התיר רבה (סיתור) [סיכור]
לכור שבות גמי ולא תדחה
ז' שבות הנעשה ע"י מעשה
שאין סם מעשה ע"י ישראל א
שהביא גיטו ממדינת הים ע"י
שחרור עבדים שוין למולך

ח:

תיבה ומגדל. פירש בקושר מה שאין כן בלשן העמים
 ורבי היא ונראה שרואה לפרש שידה מינה ומגדל דוקא
 מלי לאחוזתו כר' יוסף בר רבי יהודה דכא הוא מטמר
 העמים וזכנתם פ"י כן דלא על דכחן שידה מינה ומגדל
 נקט אלא משום דנקט
 אלא הוא הדין אפי' רוב
 חיון דסבר רבי אהל זרזק
 אהל כדפיס בקושרים
 ומסקין דבדוריא על אחיה
 יוסף כר' יוסף נמי אמר
 יכנסם לה בטהרה היינו
 ורוב על הסוס מה שאין
 העמים דעמא וכן משמע
 דקמאר ופסי' רבי לא
 ח' ומשמע כדפיס יוסי
 שיעות טפי ומיהו על
 יוסי נמי לא אמיא אלא
 וסוקי אליבא דרבי דדוקא
 משום דגורו על אחיה
 ר' : **אלא** בארין
 גורו על גושה וע' אוירה.
 ע' לן בגמ' בפרק כ"ג
 ארן העמים משום
 עליה אלא משום אחיה
 פירושו משום גושה משום
 על הגוש הוא ועשאוהו
 מחליט על המה ויכול
 הצידה מינה ומגדל אז
 גושה עממו ולא יוכל
 בשום ענין והכא בשמעתא
 היינו על מגע גושה ועל
 משום מחליט על הגוש אז
 יורה ממש : **דגורו** על
 אוירה. הקשה הכר' ר'
 ור' : דנחמסקא אהלז
 א) חן ואלי ממשאין
 נשאל ואין ממשאין כאלא
 ופיר' ואין העמים ומירן
 בשלל הכא מחליט לארץ
 מחליט עליה דלא ממשא

[illegible]

ה אבי להקשות לו הזאה שבות ואע"נ דוזה הזאה מפני הפסח אף אמירה
ר ב יוסף ולא שנה לך בין שבות שיש בו מעשה לשבות שאין בו מעשה
הזאה וכיצא בה העמידו המנים דבריהם כפוקס כח אכל אמירה לנכרי
חדול לו העמידו דבריהם במקום מצה (ע"י בע' ז' כס' המכרע); ה"ר עבד
יכמן נתחם כחשה הכפאה ניטם. יו ראמי"ר במתנ"י ג"י נשים אחד
בו עצמן תנסי קניין לך עצמך מה. יו המורה נתמך דאין לך שחיטתו

המביא גם פרק ראשון גימין

ירושלמי ירושלים. לקמיה מפרש לה: כפרורי. בהפריה
לע"ז: כיבוש יחיד. דרוד שלא היו כל ישראל צימד בדרך
ש' יהושע שהיו כולם וכנשוה לצורך כל ישראל קודם חלוקה
לא כבש אלא לצורכו: כשידע כיבדו ומגדל. ונשאליס אומה

באור ומש"כ בצרך העמים וני
הוא: **רבי מטמא**. קסבר אהל ורוק
לא שמים אלא אי מפרש בערוכיג
אהל המטמלל הוא כשיטע מטמלול
הילקן חלילה דקא מפקיין האי אהל
ציו לאור ארץ העמים לאו חלילה
הוא ואשעמיין האי מנא דטוריא
לעילוי דלפי"י רבי לא קא מטמא
אלא בצרך העמים: **דרורו גוש**.
מגע ומשא ולא אהל כגון אם האהיל
עליו **דלמבר** כ"י צ"ל הלכות (מ"ג):
ועל אוריא. שיהא הנגסם לאחירה
טמא ואפי"ל נא נגע ולא הפקט את
גושה. אבל טוריא גוש גושה גזר
מגע והפקט אבל על אחירה לא גזר

והוא לא נגע ולא הפסד: פשוט.
פחלי דוקייה"ש בלע"א: אנו. שטר
מכירה כמו זהו אף שטרות ופחלי.
על שלל (כ"ד ק"ג): אפי' כחצן.
אם לקחה מן העובד כוכבים ורואה
ליתן לדרוס בשבת: כדאמר רבא.
העובד כוכבים: כדאמר רבא.

רַבָּא בַּשְּׁלָמָא
אִשָּׁה אֵלָא
לְקוּיִים שְׁמִירוֹת
דְּשָׁלָא קִנָּה
רַבָּא בַּשְּׁלָמָא
לְקוּיִים שְׁמִירוֹת
לְדִירוּהּ אִגֻּם
וְאַחַד הוּא עֲצֻמָּה
דְּרַב מִתְנָה
דִּיבִירָא יִרְתֵּנָּה
בֵּן חֹרִין שִׁיד
יִרְ"שׁ אִומֵר
לְקוּיִים
נְכִיסִים דְּעִימָלָא
אֵלָא בְּכָל נְכִיסִים הֵילֵךְ יָד הַמֵּינִין כְּאִשָּׁה יֵלֵךְ
וְיִזְרָא אוֹ לְמַתָּה פִּלְגִינָּה: מִיֵּד דְּכֹהֵן אֲנִי שְׁמַתָּה לְהִבָּי
וְלִוְמֵר כְּפִי נִכְתָּב: אֶחָד וְזֶה וְאֶחָד וְזֶה. בֵּן עֲמָן וְנִכְסֵי בִין
הַכֹּהֵן בִּלְכִּי וְעִבְדוֹ. בְּגוֹן לֵב נְכִיסֵי מִזְוִין קָרִי: יֵיִר
שֶׁפֶה הָיָה בְּכָל נְכִיסֵי וְכֵן שָׂר נִכְסֵי נְמִי קִנָּה: שִׁיד
אֵלָא לֹא יֵלֵךְ בֵּן חֹרִין. קִרְקַע לֹא דוּקָא דְּלִמַּתָּה בְּכָל
מִי שְׁמַת (דף ק:). לֹא יֵלֵךְ בֵּן חֹרִין. דְּשִׁלְמָא רִישָׁא דְּלֵלָה גִּלְיָ
נִמְתָּה לְשִׁוּרָא לֹא אֲמַרְיִן דְּשִׁיר אֲבָל הִכָּה דְּנִמְתָּה לְשִׁוּרָא
יִידִיהּ נְמִי שִׁיר וְכִי אֲמַר לֵב נְכִיסֵי (ו) קָרִי אֲשֶׁר נְכִיסֵי קִלְמֵר
יֵה קִלְמֵר וְלֹא שְׁחִרְיָה בִין דְּלֵלָה אֲמַר לִיָּה עֲמָן וְנִכְסֵי:
לְשׁוֹם

ושמע דכיום המילה היא שהיו ג'רצין לחממו כדי לחמוג
הם וע"י עובד כוכבים אימי ההם דרפי"ם שס נקונו" וכן
היה לרביה אמי אין ממלגין עליה את השכל והא דלחמ"ם בסוף
דבר יו"ה אמר' ו' ואחר' ל"ה לא חבל עליה שבת אקחמ' ו'
דרבי א' שבעה ששלים דרוקח' לומר דלמעט לעת צעיק' ו'
חמימיה ואחר' לכו רבה יניחו ליה חמימי' מגו' (א) בימיה
שמות מילה אבל אסורא דלורייתא כגון לחמם לו חמין
לית דלא לא' לומר דרוקח' משום מילה דאורי' גופא דחיא שבת'
כוכבים דגמין מילה שפיר דליתו מחזין בימא דרך רבי'
ע' עליה שבת' ונראה דלא יתכן לומר דנחיש ליה ע"י ישראל
לחלוה בשבת אסור לבריא גוריה שמה ירבה בשבילו אבל
לנזק דבר אחר אפילו ע"י עובד כוכבים אסור להרבות
לשמה אחרים נמי בגמרא דביבא' (ד' י"א) ממלאה אשה
ב' מיס אפי"ם שפיר ע"י אלא לקיטון דאור' משום שמה
בא חזר בו דלבי' לא חשיב ליה פירכא דסבר לא פלגינן
דמחרייכו לא קא' דבר ענל השער על המחמוגה:

וְשֶׁהִשְׁכַּחְתוּ לְחַלּוּטֵינִי וְעַל הַנֶּחֱסִים צָרִיךְ לְקַיֵּמוֹ דְּמוּיָא כְּשֶׁשֶׁר בְּעַלְמֵי הַיָּהִּים
וְנִבְדָּר יֵצֵא בֶן חֹרֵץ הַלֵּכֶךְ אִי מֵהֵימָן אֲהָי מֵהֵימָן נָמִי אֲהָי וְלֹא פִלְגֵינִי
וְשֶׁשֶׁה שְׁאֵמַנְתָּ לְהִבְיָא גֵּיטָה וְלִמּוֹ כִּפְיָא נִכְתָּב הִיאָן אֲנִי דִּינִי אֲחֵסֶה אֲמֵר
יְיָ לִי וְלִפְלִגֵּינִי דְּבִרְוּרָא אֲמֵר רַבָּא בְּשַׁלְמָא נִכְסִים לֵאלֹהֵי מִידֵי דְּרוּחָא אֲמֵר
יְיָ לִי אֲנִי אֲשֶׁה אֲמֵר לִי רַבָּא אֲמֵר וְהוּא יְיָ וְעַצְמוֹ נִכְסִים לֵאלֹהֵי אֲנִי קִנְיָה לִי

(ח) גרסה דג'ל מחוד שלם חט

מסורת הש"ס

(א) [לַקְחָן מִן מִן: עַיִן כֹּהֵן].
(ב) עִירֻכִּין (ל: מִיר טַה. חֲגִיגָה
טו. ג) בִּיק פ: ד([שֶׁמֶת
קָם. עִירֻכִּין פ: בִּיק פ: בִּירָם
ג([קָמָן מִן. בִּירָם קָמָן:
פֹּה פִּיג מִיָּה, ו([לִפְנֵי
שֶׁ וְנִכְלָה כִּכ אִמֶּה רַב
הַמְנִיחָה, ו(יִכְנֹסֶה שֶׁאֵל.
(ח) [וְעֵיף חֹפֵי שֶׁבֶת מִן:
דִּיה וְאִלְיָה, ט([לִפְנֵי
שֶׁ לִּמְחָה, י(וְיִרְיָ עַיִן
יִרְחֵל רִשִׁי, כ([וְעֵיף
בִּירָם חֲנִיטִים בִּיק פ:
דִּיה אִמְרָה.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה רבי מטמא וכו' מפ' בעידיכון ג"כ סוף ד' ל: (ב) ד"ה לא ילא וכו' כל נכסי נחנין לך אשאר: (ג) תוס' ד"ה אע"ג וכו' ממימי מנו ביתאי ומוקי לה וכו' דרנן בחצר שלא עירבו שרי משום:

לעזי רש"י

דוקריי"ש [דוקדי"ש].
דוכסיות, מחוזות.

ומספות רי"ד (המשך)

לומר פני נכתב ואין קשר
דבני דעים לקיים שנה
שית שורות אותי [א]
(צ"ל) ואשת המהבאה [א]
גיטה שהיא צ"ל כפני נחתם
למקל בשלוחי חורין
כנן ואמר לו לא חתן
שלח לחלוקה עד דמסית
לבדד וכו' שיהא
חלוקה לביתו דכאמין
לעיל הצהירות לומר כפי
וככת וכפני נחתם אבל
אם הביאה שנה ואמרה
אני צריכה לומר כפני
איה צריכה לומר כלום
ואמרת ואנכי לומר כלום
נתנו לו ולא היששין ליוסא
פני שפא היה דיחסי דרש
אמרין לקמן אשה כי מטי
גיטה לידה אנשיה לא
כי מלמ היה צריכה לומר
כפני וכפן ובפני אשת
אשה וכן שפתיאיה לומר
ואמרת כי בעלי גיטת
בה איה צריכה לומר כלום
ובד' האמרינו לא ומשיאין
אחיה והי' דמי שדע שהיה
שני ואמר כי יתנו לו
והשחרתן נכח ואם ומתחיל
אשר כשדארתה ואני אש
לכלם ולא היששין שפא איה
יפא ולא נאמן לומר איה
נתנו לו כפני אשת אבנא
בשנים אבל בסיסא איה
נאמן עד שיקיים החתמה
דיחשיה ונכח דראק נתן
אשה חלקה חסמא איה חס
ליוסא דרד' משום עיניה
נכד' נמי אישקא איה
בשנים בסיסא היששין ליוסא
ודע איה קיים שוורו איה
איה חסמא איה נאמן
איה עצמא איה שוורו מיה
שנאמנת האשה כשדארתה
גיטה רבנן בנן כי מטי
והימנע לאשת עצמה מה
שאין קן בקיים שווריה:
איה חסמא ליה לו נכסי קיים
קן מיה. פ' נשאר. (א)
כשוה תכח (כשטי) כשטי
ונכסי חס פני דבריס וכל'
איה קיים קיים ליה כשאר
איה נכסי קיים קיים ליה
הנכד פני שאר ל' הנכסי
איה עצמא איה קיים קיים
קן קורח כדאמין ליה חסמא
דבריס איה דלמא מלגין מיה
איה חסמא קן קן ל' עצמא
מיה דרעמא איה עצמא
מיה דרעמא ויהלכת איה: